

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail-Reg. No. 3088

BOX 520, POSTAL STATION D, TORONTO 9, ONTARIO, CANADA M6P 3K1

No. 1., Vol. 20., 15. ledna-January 15th, 1986.

THE HOUSE OF COMMONS OF CANADA

BILL C-233

RAOUL WALLENBERG HONORARY CITIZENSHIP ACT

Mr. Roland de Corneille (Eglinton-Lawrence) moved for leave to introduce Bill C-233 to proclaim Raoul Wallenberg an honorary citizen of Canada, and requesting his return to freedom.

WHEREAS during World War II millions of Jews were exterminated in death camps at the hands of the Nazis in Germany;

AND WHEREAS hundreds of thousands of Hungarian Jews were facing extermination in 1944 through deportation to Germany under the orders of Adolf Eichmann;

AND WHEREAS Raoul Wallenberg as Secretary of the Swedish Legation went to Hungary in the summer of 1944;

AND WHEREAS Raoul Wallenberg, with extraordinary courage and with total disregard for the constant danger to himself, saved the lives of almost one hundred thousand innocent Jewish men, women and children, a considerable number of whom now live in Canada;

AND WHEREAS the Soviet Union, in violation of Raoul Wallenberg's Swedish diplomatic immunity and of international law, seized him on January 17, 1945, with no explanation ever given for his detention and subsequent imprisonment;

AND WHEREAS Raoul Wallenberg has been a prisoner in the Soviet Union since 1945;

AND WHEREAS reports from former prisoners in the Soviet Union, as recently as January, 1981, suggest that Raoul Wallenberg is still alive;

AND WHEREAS history has revealed that heroic acts of salvation were tragically rare during the massacre of millions of innocent human beings during World War II;

AND WHEREAS the significance of this symbol of man's concern for his fellow man has been reduced by the wall of silence that surrounds the fate of Raoul Wallenberg;

Therefore Her Majesty, by and with the advice and consent of the Senate and House of Commons of Canada, enacts as follows:

1. This Act may be cited as the *Raoul Wallenberg Honorary Citizenship Act*.

2. Raoul Wallenberg is hereby proclaimed to be an honorary citizen of Canada.

3. The Secretary of State for External Affairs shall take all possible diplomatic steps to ascertain from the government of the Soviet Union the whereabouts of Raoul Wallenberg and to secure his return to freedom.

Raoul Wallenberg in his Budapest office in 1944. Unconfirmed reports in a Russian emigré publication placed Wallenberg in cell No. 17 in Vladimirov prison near Moscow as late as 1982. There is some rumour that he died of pneumonia there on February 15th, 1985.

Operation Comet

A Colonel issued the following directive to his Executive Officer:

"Tomorrow evening at approximately 2000 hours Halley's Comet will be visible in this area, an event which occurs only once every 75 years. Have the men fall out in the battalion area in fatigues, and I will explain this rare phenomenon to them. In case of rain, we will not be able to see anything, so assemble the men in the theater and I will show them films of it."

Major to Company Commander:

"By order of the Colonel, tomorrow at 2000 hours, Halley's Comet will appear above the battalion area. If it rains, fall the men out in fatigues, then march to the theater where this rare phenomenon will take place; something which occurs only once every 75 years."

Captain to Lieutenant:

"By order of the Colonel be in fatigues at 2000 hours tomorrow evening, the phenomenal Halley's Comet will appear in the theater. In case of rain, in the battalion area, the Colonel will give another order, something which occurs once every 75 years."

Lieutenant to Sergeant:

"Tomorrow at 2000 hours the Colonel will appear in the theater with Halley's Comet, something which happens every 75 years. If it rains, the Colonel will order the comet into the battalion area."

Sergeant to Squad:

"When it rains tomorrow at 2000 hours the phenomenal 75-year-old General Halley, accompanied by the Colonel will drive his comet through the battalion area theater in fatigues."

One small country

This is the harvest of six years of occupation of Afghanistan: hundreds of thousands of Afghan people killed; almost one third of the population living in exile; the country ravaged beyond recognition.--The world at large watches the uneven fight of the Afghan patriots sometimes with admiration, often with mild interest and most of the time pretends to ignore it. Those who violently and vocally protest every action of the United States which to them appears as an interference in the affairs of other countries, view with eloquent silence the massacre of the innocent men, women and children in Afghanistan. Theirs is indeed a peculiarly adjustable conscience!

And yet, in the annals of history of the second half of this century this war will rank as one of the truly significant events. It will be said of this war that it brought still more infamy and shame on the discredited false religion practised by the rulers of Kremlin. But it will also be said of this war that a small nation of magnificent spirit fought an invader twenty times stronger to a standstill; it will be said of this war that a small nation of unmatched courage was prepared to die rather than live in slavery; it may even be said that this one small nation redeemed the soul of this tragically indifferent and cynical age.

It is an honour to salute the Afghan people at the finest hour of their history. May those who wield power in the free world give this nation all the weapons and all the help it so richly deserves.

/Remarks made by Josef Čermák on behalf of the Czechoslovak Association of Canada at a demonstration at the Toronto City Hall on December 27th, 1985, marking the 6th anniversary of the Soviet invasion of Afghanistan./

SLOVO MÁ DUBČEK

Vasil Bilak vypráví a - lže! to není nic nového. Jenže po 16 letech se v italském komunistickém časopise »Unita« přihlásil o slovo Dubček a snaží se lži Bilaka přivést na pravou míru. Bilak tvrdil v západoněmeckém časopise Spiegel, že také Dubček podepsal spolu s ostatními komunistickými vůdci 3. srpna 1968 v Bratislavě prohlášení, že »Československo je vystaveno kontrarevolučnímu útoku«. Dubček dnes tvrdí, že tato věta v prohlášení nebyla. Byla v něm jen řeč o »povinnostech socialistických států bránit své vymoženosti«. Dubček se brání také proti Bilakově tvrzení, že byly »připraveny koncentrační tábory pro odpůrce režimu«. - Bilak nejen že vypráví pohádky, ale také nebezpečně lže a falšuje historii.

Praha 1945: maršál Montgomery a prezident Beneš.

STOPP PRESS: OUR CULTURAL EDITOR, DR. MILOŠ VÍTEK OF MONTREAL, DIED SUDDENLY ON FRIDAY, JANUARY 17TH, 1986, AT AGE 73.

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY

IN CZECH AND SLOVAK LANGUAGES.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.

Editor of English Section:

Monica Janeček.

Články, objednávky insertů, opravy adres a předplatné lze poslat na: "KANADSKÉ LISTY", Box 520, Station "D", Toronto, Ont. M6P 3K1.

Pokud jsou články podepsané, nemusí se redaktor ztotožňovat s jejich obsahem.

Předplatné na 1 rok:

Kanada a USA ... \$ 12:00

Záměstí lodí ... \$ 12:00

Záměstí letecky ... \$ 16:00

LIDÉ MEZI NÁMI

Známý krajaňský továrník, chovatel koní a vyndleze, Jiří Machaň, má dalšího koníčka: vypomáhá po večerech u kasy populární restaurace Bistro Benes, 17 Main St. East, Grimsby, Ont.

ČESKOSLOVENSKÝ LEV

provedený ve 14K zlatě

Jako přívěšek k náramku, medailon, jehlice do kravaty nebo do klop.

Velikost 1 (ilustrovaná) — \$120 a daň

Velikost 2 (menší) — \$49 a daň

* * *

Veškeré opravy, předělávky, odhady zlatých a stříbrných šperků

J. M. KLEIN - ZLATNÍK

5 Shuter St., Toronto
(vedle MASSEY HALL)

862-0807

zasíláme na dobírku

BUDE VÁS ZAJÍMAT

Čirou náhodou jsme se dověděli, že do důchodu odešel krajan Mirek Umlauf, dlouholetý manager Toronto Golf Club-u na Dixie Rd. v Mississauga. Za války sloužil u našich jednotek v Anglii a tam se také oženil. Od svého příchodu do Kanady pracoval v pohostinském oboru, hlavně v privátních klubech. Mnozí naši krajané mu vděčí za první zaměstnání v Kanadě, když byl vedoucím Toronto Cricket Club-u. Nikdo mu neřekl jinak než "Michael" a jeho poměr k personálu byl vždy vzorný. Také během svého působení v Mississauga poskytl práci mnohým krajanům, přes některá zklamání v minulosti. Dokonce zaměstnal některé krajany starší 65ti let v úloze nočních hlídačů. Svých úspěchů dosáhl nejen svou pracovitostí a smyslem pro "fair play", ale také díky své perfektní angličtině. Má o to zásluhu jeho paní a také fakt, že hodně četl anglické knihy a — čas od času upozornil vydavatele t. l., které knihy by si měl také přečíst, např. "Courier from Warsaw". Mirek Umlauf je rodákem pražským, křtěným Vltavou a vždy se k tomu hrdě hlásil. Posíláme mu pozdrav na slunnou Floridu, kde tráví první delší zaslouženou dovolenou. Řekl nám při odjezdu na jih, že bude vyhlížet listonoše s novým číslem "Kanadských Listů" a že se vždy těší na vojenskou pátku stránku.

„Pane,“ řekl filosof Tejček v kavárně a zamával novinami. „Existuje vůbec ještě nějaká formální logika, základ správného myšlení? Tady to máte černé na bílém — v titulcích: Fotbalová internacionállové zpívali v hotelu Internacionál — Internacionálu!.. Členové redakce deníku „Práce“ zahájili plenárku zpěvem „Písně práce!“ — To by ještě šlo, prosím. Ale proč potom Ludvík Svoboda ve svobodném Československu zakázal svobodně poslouchat Svobodnou Evropu?“

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT. M6J 1E4

Tel.: 364-1787

A Irpíle často žijí? Kdo, pak, tak daleko to nikdy nenechám dít!

ZPRÁVA DOKUMENTAČNÍ KOMISE K-231

Členové dokumentační komise K-231 v exilu vydali v roce 1973 svoji Zprávu o komunistických zločinech, která v pravém slova smyslu obletěla svět. Od té doby uplynulo již více než 12 let a současný Klub K-231 hodlá tuto Zprávu vydat ve druhém vydání, aby se s ní mohli seznámit ti, kteří tento sborník doposud neznají.

Zpráva dokumentační komise K-231 obsahuje řadu otřesných svědectví očitých svědků a obětí komunistického teroru, včetně svědectví pana soudruha doktora Gustáva Husáka, jemuž se v tomto případě dá věřit. V jednotlivých kapitolách popisuje režim v různých věznicích, usvědčuje jednotlivé bachaře - vykonavatele komunistické zvrlosti, popisuje sprosté vraždy spáchané na bezbranných a nevinných a podává ucelený obraz o „komunistickém právu“. Závěrečný doslov napsal člen Kruhu přátel K-231 Josef Skvorecký.

Máte-li o tuto „Zprávu“ zájem — a domníváme se, že by neměla chybět v žádné české knihovně —, pošlete nám svoji předběžnou objednávku na adresu:

K-231, P.O. Box 2323, Postal Station "B", Scarborough, Ont., Canada, M1N 2E9

Cena druhého vydání se bude pohybovat — vzhledem k inflaci — kolem kanadských \$ 7.00.

JEDNOU VĚTOU

12. ledna t.r. oslavil v kruhu své rodiny v Etobicoke své 83. narozeniny p. Otakar Štýrský, rodák z Dašic u Pardubic. Byl obětavým pracovníkem celé řady krajaňských spolků a při tom stačil vybudovat velkoobchod s květinami. Vydatnou pomocnicí mu byla jeho manželka Marie. — "65" oslavil předseda torontské Kampeličky Ivan Procházka, rodák z Uherského Brodu. Přišel na farmářský kontrakt a do oboru pojištění se dostal díky dr. Lustigovi v Hamiltonu. V r. 1952 se oženil s Drahou Novákovou z Batawy. — Měsíc leden znamenal v minulosti ztrátu pro náš krajaňský život: 1. ledna 80 zemřel Jan Dočkálek, 12. ledna 81 odešel dr. John Frei, 22. ledna 81 Javel Javor, 1. ledna 82 Rev. Jaroslav Janda, 4. ledna 84 Jiří Hlubůček. — Text Operace

Comet, který máme na 1. straně tohoto čísla nám poslal náš spolupracovník z Head of Chezzetcook, N.S., Jan Tichý. — Čtenář, který byl za války vězněn v Osvětimi, nám napsal, že tam m.j. zahynuli literární historik Bedřich Václavěk, MUDr. Miloš Nedvěd, novinář Karel Poláček, kreslíř Taussig-Fritta a redaktor Frant. Kocourek. Celkem tam přišlo o život přes 80.000

čs. občanů. — Jiný čtenář nám poslal vzpomínku na besedu s red. J. Jostenem, které se účastnil 22. června 1968, kde host mluvil o záhadné smrti Jana Masaryka. Večer se konal v č. 54 Clinton St. — Valerie White-Bilá už 25. května 61 napsala článek pro "Telegram", kde nazvala Tuzex vydíráním čs. kom. vlády vůči svým bývalým občanům. Upozornila, že zastoupení Tuzexu dostaly jen ty firmy, které slíbily, že se vystříhají jakékoliv anti-komunistické činnosti.

V minulém čísle jsme se krátce zmínili o 65. narozeninách ředitele naší Kampeličky, Leopolda Dubského. V archivu jsme našli jeho obrázek s rodinou z roku 1960. Byl to rok, kdy se přistěhovali do Kanady.

kultura

VEČER POEZIE

JAROSLAV SEIFERT CYRILA BOUDY

Delší dobu plánovaný Večer poezie Jaroslava Seiferta, nositele Nobelovy ceny za literaturu za rok 85, se uskuteční ve čtvrtek 27. února 1986 v 7:45 hod. odp. v budově OISE, 252 Bloor St. West, Toronto. Vchod do budovy je možný přímo ze stanice podzemní dráhy St. George, aniž by člověk musel na ulici. Spolupracují členové Nového divadla a půjde vlastně o pořad hudby a poezie ze Seifertova díla. Pořadatelem večera je Dámský odbor torontské odbočky Čs. sdružení, který vede paní Erika Vierznerová. Podnět k pořádání večera dala paní M. Morelová, která v říjnu m.r. dostala od umělce dopis, psaný jeho dcerou, tohoto znění: "Vážená paní, můj otec se necítí dobře a proto již většinu své korespondence, která je obsáhlá, nevyřizuje. Tlučím Vám tedy alespoň takto jeho vřelé pozdravy a rovněž pozdravy účastníkům plánovaného večera. K otcovým pozdravům se ráda připojuji - Jana Seifertová."

Pod tyto řádky a tištěná slova "Za přátelská slova děkuji ze srdce" se umělec vlastnoručně podepsal. Večer byl původně plánován na říjen m.r., ale celá řada praktických ohledů rozhodla, že byl přesunut na únor 86. Tímto podnikem zahájí Dámský odbor rok 1986 a srděčně zve krajaňskou veřejnost, aby na Večer Jaroslava Seiferta přišla v hojném počtu. Vstup je volný. Mezitím Jaroslav Seifert v Praze zemřel ve věku 84 let.

Přinášíme pěknou kresbu Cyrila Boudy, která vyšla ve švýcarském "Reportérovi", jakož i známou báseň ze září 1937, kdy zemřel TGM.

JEDNOU VĚTOU

L. Koniček se přestěhoval z

Halifaxu, NS do Cochrane, Alta. -- Pi Regina Janečková oslavila v Ottawě své 77. narozeniny. -- J. Čermák, QC poslal dopis redakci "Staru" a srovnal v něm Ustinova a Sacharova. -- Zubní chirurg dr. G. F. Začal má č. 823-4844 a adresu: 1715 Lakeshore Rd. W., Mississauga, Ont. -- Býv. pokladní MMI, pi Anna Žibřidová, roz. Hochmanová z Kolína, vážně onemocněla. -- Jirka a Renata Malotovi/Victoria, BC/ nám poslali pozdrav z dovolené v Palm Springs, CA. -- "70" oslavil ve Winnipegu, Man. Adolf Wenzbauer. -- Plzeňský hokejista Karel Svoboda se připojil k svému bratrovci a oba žijí v Montreálu. -- Tomáš Vyskočil pracuje jako

"Reservoir Engineer" v Calgary, Alta. -- Líznovi jsou spokojeni v Burns Lake, BC. Paní Alena vede malou cestovní kancelář. -- Hokejista Miroslav Ihnačák se připojil k svému bratrovi Petrovi v Torontě. Oba hrají za Maple Leafs. -- V Montreálu dávali div. hru "Prague" od J. Krizance. -- Jaroslav Jelínek žije 10 let v důchodu ve Victorii, BC. -- Vojta Vepřek z Ottawy se pochlubil, že "Kan. Listy" jsou mu po chuti. -- Vyšlo nové číslo "Calgarských Listů". Adresa: P.O. Box 355, Calgary, Alta. T2P 2H9. -- Dr. Walter Koerner byl 21. 11. 85 prohlášen za nejzasloužilejšího staršího občana BC. Prof. Vladimír Krajina o tom napsal pěkný článek.

Jaroslav Seifert
Osm dní (1937)

To kalné ráno

*Za sto let možná děti našich dětí
svým dětem budou vyprávěti
o šedém ránu čtrnáctého září,
na věky označeném v kalenářích.*

*To kalné ráno, to si pamatuj,
mé dítě.*

*Až ze všech nás už budou jenom stíny
či prach, jež čas klást bude na hodiny
žítosti přístich, v ranním šeru
chvil se ozve bez úderu.*

*To kalné ráno, to si pamatuj,
mé dítě.*

*Tu chvíli před půl čtvrtou ranní,
ten okamžik a konec umírání,
když smrt se dotkla vrásek čela
a ranní mlhou odcházela.*

*To kalné ráno, to si pamatuj,
mé dítě.*

*Evropo, Evropo, až zvony rozhoupají,
měla bys první být mezi těmi, kdož lkají,
Evropo hrozná nud meči a děly,
ve světle svící, jež se rozhořelý.*

*To kalné ráno, to si pamatuj,
mé dítě.*

Petr a Anna Benešovi zvou přátele
dobrého jídla a pití
do svého

**Bistro
Benes**

17 Main Street East
Grimsby, Ontario

Rezervace na č. 1-945-4498

Nové publikace Doma vyšlo: M. Janotka a K. Linhart: "Zapomenutá řemesla", 193 stran; kolektiv autorů: "Sběratelství", 160 stran; Miloš Kratochvíl: "Život Jana Amose", 200 stran; Marie Šulcová: "Čapci", 369 stran. Venku vyšlo: M. Šimečka: "Kruhová obrana", E. Kishon: "Bomba pro každého", Frant. Janouch: "Ne, nestěžuji si", Blanka Kubešová: "Romance pro Žoržínu" / autorka přijede na jaře a uděláme s ní besedu/, Martin Šimečka: "Žabí rok", Jevgenij Zamjatin: "MY" a Jaroslav Křofáč: "Sociální struktura ČSSR a její změny v letech 1945 - 1980". Anglické publikace: Prof. P. Magocsi: "The Rusyn-Ukrainians of Czechoslovakia", 90 stran s ilustracemi; N. Newell: "Struggle for Afghanistan".

VZPOMÍNÁME

»KDE DOMOV MŮJ« JAROSLAVA SEIFERTA

Po dlouhé, dlouhé době zklamání, starosti, neúspěchů a často i kruté bezradě znamená vyznamenání Jaroslava Seiferta záblesk vítězství českého ducha. Spolu s Karlem Hynkem Máchou patří Seifert ke třpytu českého kulturního nebe a k věčnému skvostu české kultury.

Na mysl přichází mi vzpomínka na našeho laureáta jako člověka s vroucí lidskostí a láskou - pentle to jeho umělecké osobnosti a uměleckého tvoření.

V sousední vesničce Čapkovy Strže měl pronajatý dům sochař Karel Dvořák se svou ženou Leopoldou Dostálovou. Dvořák byl můj dlouholetý přítel. V létě 1938 jej někdy navštěvoval Seifert. To bylo právě v době, kdy Dvořák portretoval Čapka. Když přijel Seifert, zavolal nás Dvořák na Strž a takové odpoledne bylo nezapomenutelné, nejen debatami, ale také pohostinstvím a také pohledem na širý svět skrz skleničku vína.

Po válce Olga Scheinpflugová-Čapková obnovila slavné »pátky«, které bez Čapků a bez těch umučených byly jiné. Na několika byl přítomen prezident Beneš nebo Jan Masaryk, Clementis a pod. Pamatuji se na pátek, když tam byl Jaroslav Seifert. Byl tam prezident, ze spisovatelů František Langer, Ferdinand Peroutka, byl tam generál Španěl a asi deset dalších z řad spisovatelů, politiků a herců.

Mezi debatou nadhodil prezident, že bychom měli mít jinou hymnu. A jak to mívá ve zvyku, vypočítával příčiny, proč k tomu názoru došel. Za prvé, za druhé, za třetí... Uváděl, že nemá hymna začínat otázkou, že nemá být sentimentální. Že ta naše je z doby Kajetána Tyla, že nemá tu hymnickou sílu a podobně. Rozvinula se debata - téměř všichni souhlasili s prezidentem. Nikoliv Jaroslav Seifert. Rekl: »Prosím vás, pane presidente, ponechte nám pro naši generaci "Kde domov můj"«.

Nato všichni zmlkli a mluvílo se o něčem jiném.

KARL STEINBACH

Před pěti roky, dne 22. ledna 1981, zemřel v Montreálu exilový básník Pavel Javor, dr. Jiří Škvor. Skonal v necelých šedesáti pěti letech. Byl to významný kulturní pracovník, spoluzakladatel Čs. společnosti pro vědy a umění ve Washingtonu, redaktor jejího čtvrtletníku Proměny, činovník montrealské odbočky SVU. Uctíváme jeho památku básní z jeho lyrické sbírky Krůpěje.

IRONICKÁ

Odmítám gesto skeptika,
jež nikomu nic netíká.

V polosnu vidím, jak se šlebi
šalkouská maska proti nebi -

Proč tolik spěchám? Nač ten chvat?
Chci chytit život. Mám jej rád!

Vždy miloval jsem nebezpečí
bez velkých floskulí a prázdných řečí -

Píseň a láska se mi vrací.
Spěchám. [Chvilku před kremací]

Tel.: 232 1620

56 Aberfoyle Cr., Suite 400
/Proti Islington Subway Station.

Pojistění je věc důvěry

Přes 30 let služby naší
veřejnosti s největší ka-
nadskou životní pojišťovnou

**SUN LIFE
OF CANADA**

VLADIMÍR VÁLEK, C.L.U.
Senior Representative

Toronto, Ont.
M8X 2W4

V prosinci 1960, t.j. před 25ti lety, se v Torontě objevila na divadelních prknech divadla Crest nová dramatická hvězda českého původu: Markéta Marešová. S velkým úspěchem vystoupila ve veselohře "Marriage Go Round" po boku Barbary Chilcottové a Austina Willis-e. Kdo ví, zda ve své divadelní kariéře pokračovala a kde je dnes?

Nedávno vyšla v Československu knížka o 187 stranách a s 26ti obrázky, která popisuje válečné zážitky radiotelegrafisty a radaroperátora 311.čs.bombardovací peruti v rámci RAF Miroslava Vilda, který nalétal během války celkem 1120 hodin /bez šesti minut/ a zemřel v Praze v dubnu 72. Podařilo se nám získat několik výtisků, které oprodáme vážným zájemcům po 38.

Miroslav Vild Na ukázkou dvě krátké statě:

OSUD BYL MÝM PŘÍTELEM

Podle rukopisné pozůstalosti zpracoval František Fajtl

29. září, když jsme se vraceli z protiponorkové patroly, která trvala devět hodin a při níž jsme na hladině nenarazili ani na plechovku od konzervy, spatřili jsme u Scilly, ostrovů na jihozápadním výběžku Anglie, jeden wellington v souboji se stíhači. Mohli být od nás vzdáleni asi 10 mil, možná i trochu více, protože jsme zaregistrovali stíhače jako čárky poletující kolem letounu.

„Cvičení,“ řekl kdosi z naší osádky.

„Mohli s tím počkat až na zítřek,“ řekl další jenom proto, aby udělal vtip nebo aby vůbec něco řekl, jak bývalo zvykem. Nikoho z nás nenapadlo, že by čárky mohly být nepřátelské stíhači, protože „cvičení“ se přece odbyvalo v blízkosti Anglie.

Hned po přistání se nás zpravodajec ptal, zda jsme u ostrovů Scilly neviděli jeden z našich strojů, který hlásil, že byl napaden nepřátelskými stíhači a dosud se nevrátil. Užasli jsme nad drzostí nepřitele.

Wellington byl sestřelen ještě dříve, než se na bitevním poli objevily spitfiry, zalarmované po hlášení radisty nešťastného letounu.

Němci rozpárali potah wellingtonu tak dokonale, že z něho zůstala jenom letící kostra. Držel se však ve vzduchu a mířil k blízkým břehům Albionu. Jeden granát explodoval v pilotní kabině. Očesal kapitánovi Josefu Šejblovi blůzu a roztrhl mu záda. Z čarů masa prýštila krev, kapitán se u volantu ani nepohnul a svíral berany pevně dál. Teprve rána přímo do motoru ukončila agónii letounu a marný boj osádky. Bez dlouhého rozmýšlení přistál Josef na vodu. Nepřítel přestal střílet a rychle zmizel.

Svléčený Wellington se po dosednutí na moře rozlomil a rychle klesal ke dnu. Gumový člun našel ušel zásahům kulek i střepin granátů a nafoukl se podle předpisu. Navigátor Karel k němu doplaval a oddělil ho od potápějícího se vraku. Potom se namáhavě dostal dovnitř a pomáhal dalším třem kamarádům k záchraně. Chyběl kapitán letounu a zadní stělec podporučík Pavel Friedlaender, který se nemohl vyprostit z věže a klesal se zadní částí trupu ke dnu, hlouběji a hlouběji. Byl v souboji asi smrtelně zraněn — už se nad hladinou neobjevil.

Od veliké gumové dinghy se rozbíhaly na všechny strany různé motouzy a lana, na nichž byly přivázány různé potřeby pro trosečníky. Karel vyběhl zachráněné, aby za ně tahali, možná že za některé se drží jejich kapitán, jediný neplavec z celé osádky. Ruce letců se proměnily v ruce rybářů a lovíly. Jedno lano se napjalo. K páru rukou se připojil ještě jeden a rychle soukaly lano k povrchu. V jeho poslední třetině se objevila hlava Josefa, zuby zahryznuté do provazu, ale klesala pod vodu. Rychle, rychle!

Vytáhli ho téměř v bezvědomí. Z rozedraných zad silně krvácel. Solný roztok mořské vody a prožité utrpení krivily nešťastnému kapitánovi ústa. Třel ho, masírovali, až otevřel oči. Snažili se zastavit nejsilnější krvácení a přiložit obvazy, které vypáčili z nouzových balíčků první pomoci. Potom mu píchli morfinovou injekci, po níž se mu značně ulevilo.

Téměř vzápětí po dramatickém boji se nad trosečníky objevily anglické stíhačky a hlásily jejich polohu. Za hodinu záchranný člun celou osádku vytáhl. Zraněného kapitána odvezl na operační stůl do nejbližší nemocnice. Okamžitá operace a vynikající zdravotní péče kapitánovi Josefu Šejblovi zachránila život.

Naše peruť zaměstnávala i ženy. Nejoblíbenější byla právě Češka Hanka. Pracovala v technické kanceláři, kde evidovala výdej materiálu. Její „rezidence“ se nacházela zpravidla blízko hangáru, takže se stala styčným místem jak pro mechaniky, tak osádky letadel a zároveň jediným místem, kde se podávala černá káva, protože v Anglii se pil jenom čaj.

U Hanky jsme řešili nejsložitější válečné situace, s kterými si nevěděli rady nejproslulejší generálové, diskutovali jsme o projevech státníků a podrobovali je nemilosrdné kritice, uzavírali jsme nejruznější sázky, probírali místní drby, pítvali záhadné havárie. Také jsme tu zapisovali žal nad ztracenými osádkami, dohadovali se, co se mohlo stát, kdyby... Listovali jsme ve způsobu životů navždy ztracených, vzpomínali jsme na všechny v dobrém, smutném i veselém.

Hanka jednou večer přišla na dobrý nápad. Sešla plátěné pruhy z materiálu, který se používal na opravu některých letadlových ploch, do velikého ubrusu, na který se musel podepsat každý návštěvník. Podpisy potom vyšla různobarevnými bavlnkami. Vznikl tak jakýsi nesmrtelný památník na všechny, kteří se k nám už nikdy nevrátili.

Vstoupili jsme.

„Dobrý den, Haničko. Co je nového?“

„Tady v Tainu vše při starém. Spíš vy byste měli vědět

Místa posádek 311. čs. bombardovací peruti během války

Kpt. let. Josef Šejbl /nar. 13. 3. 09, zemřel v Torontě 26. 3. 82/, který přežil havárii Wellingtonu KX-M HF-921 29. září 1942.

Četařka WAAF Hanka Voglová pracovala v techn. oddělení 311. peruti. Provádala se za Honzu Fischla a žije v Sutton, Que.

Legendární ubrus, který vyšla Hanka Voglová během války a na kterém jsou podepsáni mnozí příslušníci 311.čs.peruti. Kdo byl ve Vídni na sokolském sletu v r.1982,mohl tento ubrus vidět na výstavce Svazu letců svobodného Československa. Těšil se tam velké pozornosti.

novoty, protože pořád někde vandrujete po světě.“

„Já se s vámi budu loučit. Přeložili mě k dopravnímu letectvu. Tady pan Vella však zůstane, líbí se mu u squadrony a u vás, Hanko. Zvláště u vás, Haničko,“ ještě jsem zdůraznil.

„Nepřehánějte. Pan Vella se u mne objevuje velice zřídka. Když přijde, už zase spěchá někam pryč. Ale dnes, pane Vella, nesmíte. Vždyť nemám na ubrusu ještě váš podpis.“

Přinesla svoje dílo a Honzík se na ně krasopisně a čitelně podepsal. Několik dní před svou smrtí...

Přemlouval jsem Vellu, aby zanechal operačního létání a odešel se mnou k letecké dopravě. Mě už definitivně z operací odepsali, musím k transportu, mají tam nedostatek radistů a radaristů. On má svou operační túru skončenou, tak co. Avšak Honzík si na třistajedenáctku tak zvykl, že nechtěl jít. Museli jsme se tedy rozejít. Litoval jsem toho moc. Bude mi scházet. Nahradiť mi Bohouše a teď zůstanu sám a daleko...

SDRUŽENÍ PŘÁTEL LETCŮ

Ty mechaniky od 312. a Jarošovu posádku od 311. přineseme příště. --Nedávno vyšla kniha "Night Hawk", která na 221 stranách popisuje život a válečné zážitky nočního stíhače Karla Kuttelwaschera, se povedla po všech stránkách. Má na 60 fotografií; stojí 11.50 angl. liber. Objednávky v Anglii jsou možné přímo u vydavatele: Wm. Kimber and Co., 100 Jermin St., London SW1Y 6EE; v Kanadě a USA je má na skladě Sdružení přátel letců, 388 Atwater Ave., Mississauga, Ont. L5G 2A3 /přijímáme záznamy, ač přesnou cenu v dolarech neznáme/. Autorem znamenité knihy je Roger Darlington, který si vzal jednu z dcer K. Kuttelwaschera. "Kut" se střelil během své služby v RAF 18 německých bombardérů. Zemřel 17. srpna 1959, když mu bylo pouhých 42 let. --Z. H. Knapp nás upozornil, že hrdinou povídky "Krakna" v jeho knize "Mezi nebem a mořem" je Josef Horák z Lidic. --1. ledna 86 zemřel v Rochester, NY, USA, Vladimír Šlechta, býv. člen 311. a velitel M/S "Lednice". Bylo mu 78 let. Byl to vzácný člověk. Jeho podrobný životopis přineseme příště. --Několik čtenářů se ptalo, zda by

bylo možné uspořádat částečný sjezd býv. RAF příslušníků našeho původu jistý den během EXPO 86 ve Vancouveru. --Sloužil Kostek v Tainu? --Plk. let. Miroslav F. Blažek, který je zástupcem velitele 343. takt. wingu USAF poblíž Fairbanks na Aljašce, odchází po důchodu. --Z Kelowna, BC, se ozvala sl. Dorothy G. Deakin; sloužila za války u "Czech Division, RAF" a dosud udržuje kontakt s některými čs. letci. --Býv. člen 311. Oldřich Linka žije v Dobrovicích u Ml. Boleslavi. --25. ledna navštíví Toronto a přitele J. Gregora, Lubomír Volka z Lindenhurst, NY. --Z Anglie se ozval J. A. Jaška a sdělil, že bude 3 měsíce cestovat. --Rádi budeme posílat zdarma tuto let. stránku všem býv.

příslušníkům RAF, ať žijí kdekoli. Jen je prosíme, aby nás opravili, když se zmýlíme. --DFC se prý v Anglii prodává za 800 liber. --Několik čtenářů se vyjádřilo, že "děláme mnoho pro zachování památky a uctění obětí těch, kteří ten prapor vítězství nedonesli až do samého konce". Je prý zapotřebí nést "štafetu odkazu". --Bohuslav Jaroš zvaný "Suchar" / nám poslal článek "Krabi-ce". Pojednává o Liberátoru s čs. posádkou z Tainu, který měl poruchu motorů a málem přistál na moři. Posádka byla: Langhammer, Bednář, Dornák, Majzl, Krymlák, Hrabal, Bureš, Jaroš a Stříbrný /z Lidic/. Stalo se to 12. srpna 1944. --11. 11. 85 dostal Josef Vopálecký na franc. velvyslanectví v Praze fr. válečný kříž 39 s palmou za vynikající službu v letce I/55 v červnu 40. --Za let. bojů ve Francii v r. 40 padlo 19 čs. letců, 8 se zabilo při výcviku a 1 /Fr. Novák/ zemřel po operaci žal. vředů. --Máme další data o mez. mítinku v Curychu v r. 37. Přineseme s fotografiemi, které nám lask. zapůjčil R.

Půda z Anglie. --"L+K" č. 15/85 mělo článek o C. Lindbergovi. --Plk. Pavel Kocfelda byl předsedou Aeroklubu ČSSR v r. 68. Kde je dnes? --Kdo znal plk. gšt. Václava Skálu a plk. dr. Tibora Hochsteigera? --V článku "Leta-dlem do zajetí" v "L+K" bylo vzpomenu památky št. kpt. Josefa Hamšíka, který připravil cestu řadě čs. letců do zahraničí a byl popraven nacisty v Berlíně 8. dubna 1943, spolu s kpt. let. Vladimírem Černým. --Z Anglie se ozval kpt. K. A. Po-spíchal a vyžádal si zaslání "KL" letecky.

O vojácích /Poznámka redaktora: Někdy začátkem října m.r. - asi 2 měsíce před svou smrtí- nám náš redakční spolupracovník Josef Josten z Anglie poslal několik vojenských zkratk. Přinášíme 4 z nich.../

ČEKÁNÍ ŠLO NA NERVY: Francie v roce 1940 nám připravila velké zklamání. My šli na frontu u Paříže a francouzské jednotky na ústupu nám stěžovaly cestu dopředu. Za pár dní na to i my jsme museli nazpět. Následovala evakuace. Z počátku jsme nevěděli, kam naše lodě mířily. Pak nové vyzbrojení a nekonečné čekání v Anglii, které šlo na nervy zejména v době heydrichiády a vůbec, kdykoliv docházely špatné zprávy z front - a nebylo jich málo. Některé naše útvary se hlučně dožadovaly, abychom byli někde zasazeni. Kdekoliv. Problém byl, že armáda byla malá, bez rezerv - a její poslání mělo proto být až v konečné fázi války - někde u našich hranic.. Když už i manévry přestaly bavit - jednou jsme zajali protivníkům to jest anglický štáb - čs. vláda rozhodla, že nám to čekání vysvětlí Jan Masaryk. Přijel a mluvil. Nálada byla dost zasmušilá. "Honza" - jinak se mu neřeklo, najednou povídá: "A vůbec, důležitou práci konáte, vojáci, když zvedáte k počtě zbraň." Posluhači pochopili a sálem zazněl potlesk a i jásot.

ACH, TA ANGLIČTINA: Na Anglii, když jsme šli do odboje a za armádou, jsme nepočítali. Ten, kdo znal aspoň trochu anglicky, měl samozřejmě velkou výhodu, zejména u mladých Angličanek. Aby nám z Londýna pomohli, brzo vyšla učebnice a slovník pro vojáky. Učení šlo velmi rychle a při nových známostech či návštěvách Londýna se na gramatiku moc nedbalo. Tak vznikla "okřídlená slova" a celé konverzace. Jedna, která se tradovala, zněla asi takto: Přijde voják do Londýna, nemá hodinky a tak se obrátí na strážníka: "Hallow Boby, how much watch?" Anglický strážce pořádku na to: "Six much!" Náš voják s uspokojením: "Thanks much!" /To se dá těžko překládat, to se musí slyšet../

STALO SE NA FRONTĚ U DUNKIRKU: Přijela za námi skupina rozhlasových reportérů z BBC. Troufali si až do přední linie a vytáhli mě ze zákopů, abych jim /jako bývalý redaktor vojenského vysílání BBC z Londýna/ pověděl, jak to vpředu vypadá. Ukázal jsem jim, kde jsou minová pole, kde začínají a končí zátopy, německé bunkry a na co je zastříleno naše dělostřelectvo. Tak jsem se dostal i k nedávnému útoku, za něhož jsme ukořistili polní dělo - vyrobené ve Škodovce. Jen jsem to dořekl, spustila naše dělostřelecká palba. Patrně na pozorovatelně zjistili, že nastal neobvyklý pohyb blízko německých zákopů. Jednou po válce doma jsem se sešel s kamarádem, který za války poslouchal BBC a slyšel tu reportáž. Povídá: "Člověče, i Tebe jsem slyšel. Taky ten pořad od Dunkirku. Nebylo to špatný, ale ta střelba v pozadí byla zřejmě umělá.."

HUMOR ZA FRONTOU: Zima na konci roku 44 byla tuhá a v Belgii mrzlo, jen praštělo. Silnice byly kluzké a kamiony, které jezdily pro střelivo či jiné zásoby se často ocitaly v příkopech. Naše armáda byla v britské vojenské oblasti a k opatrnosti nabádaly řidiče nápisy u cesty: "Dead slow!" Někdy se ale jezdilo do amerického sektoru a tam byla jiná varování: "Step on it boys, the hell is only half full!" Zdálo se mně to účinnější ..

/Vyvolají tyto zkratky v paměti?/

Tento snímek záložní důstojnické školy v Anglii za 2. války nám laskavě zapůjčil dnešní předseda Čs. národní rady americké, dr. Leopold Rozbořil, z Elmhurst, IL. Na fotografii je 5 známých parašutistů. Pavelka a Zapletal /oba Sokolové/ byli mezi prvními, kteří byli vysazeni. Němci je zajali na jaře 42 a popravili. Oba byli od 2. praporu čs. brigády. Bartoš a Štokman, oba členové skupiny Clay-Eva. Oba přežili válku. Bartoš žije v New Yorku, Štokman zemřel před časem v Kalifornii. Oba byli od 2. praporu. Bublík byl jedním ze sedmi hrdinů, co padli v kryptě kostela v Praze v době Heydrichiády. Byl rovněž od 2. praporu. Zleva: velitel čety npor. Ferda Moravec, Teray, K. Šebesták, Řezáč, Fyšer, Ant. Bartoš, Zapletal, Jaro, Rozinger, Kolba, Štokman, Leopold Rozbořil, Dratva, Čikrle, Novotný, Kubát, Sabela, Sabo, Fiala, Kudibal, Pavelka, Pavlíček, Bublík. Datum: Leden až červen 1941.

JEDNOU VETOU

Karel Wolf z Hamiltonu nám lask. zapůjčil 7 zajímavých fotografií, na kterých jsou např.: jugosl. král Petar II, Anthony Eden, zápasník Koroščenko, důstojnická škola z února 41. Celou serii přineseme příště. -- Máme krásnou fotku přísahy čs. armády v Agde v dubnu 40, jakož i 2 snímky z pohřbu vojína Kijoviče na tobruckém hřbitově z ledna 42; vše z archivu Kadlčíka z Niag. Falls. -- Zajímavý je projev W. Churchilla k našim vojákům 19. dubna 41. -- Stále se přetřásá otázka, proč čs. armáda v únoru 48 nebojovala. V "Č. Slově" se k tomu vyjádřil Ota Hora z Ottawy. -- Kdo nám půjčí knihy "Agent A-54" a "Sestupme ke kořenům" /rodinná historie Mašínů z Lašán/? -- Paní Mašínová, vdova po národním hrdinovi, zemřela v 50. letech v komunistickém žaláři. Syn Radek žije v USA a sestavuje knihu o svém dobrodružném útěku přes východní Berlín na podzim roku 1953; útěk se podařil i jeho bratrovi. -- Tragický je osud Švédovy rodiny z Pivína na Moravě, zvláště bratří Václava a Zdeňka. -- Kdo psal za války básně pod pseudonymem O. Molitor? -- E. Kaňovský zemřel v r. 69 v NY, JUDr. S. Kandus v San Francisku v r. 79, Jan Jašíček v Londýně v r. 1969, A. Inwald v r. 78 v Anglii, Vlad. Huml v r. 78 na Novém Zélandě, Jan Chlupáček v r. 76 ve Vídni, Pavel Hromek v r. 77 v NY, Gustav Huppert v r. 80 v záp. Německu, Víta Houdek v Addis Abebě /data chybí/, Josef Hladík v r. 68 v NY, Jan Herzog v r. 63 v Londýně, K. Havlíček v r. 80 v Austrálii, gen. Ant. Hasal v r. 60 v USA.

Z LYRIKY VÁLKY

Ivan Jelinek

VÁLKA

Svět starý
s věží opadáva
na zříceniny katedrál
Vztyčiv se záda narovnáva
kdo si pušku vzal

Ve tváři podobaný
bomb neštovicemi
Svět ze snů leda známý
toužený nerozmyšlený

přichází zpívaje si
s písní kosí

Tu sedám za stůl
verše klidně píši
na něž jsme spolu
s vrabci přišli

/1941/

Nedávno jsme přinesli snímek z trýznů u kostela sv. Karla Boromejského v Resslově ulici v Praze, kde padli čs. parašutisté v r. 42. Dnes přinášíme jiný záběr. Jsou na něm zprava: dr. Adolf Ulrich, dnes biskup evang. církve a M. Jiroudek, býv. příslušník 311. čs. bomb. peruti, RAF.

CZECHOSLOVAK (TORONTO)
CREDIT UNION LIMITED

KAMPELIČKA

740 Spadina Avenue, Toronto, Ontario M5S 2J2 (roh Spadina a Bloor). Tel.: (416) 925-0557

24 HODINOVÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA

American Express
Travellers šeky
BEZ POPLATKŮ!

- * Dlouhodobé vklady
- * Denní úrokové vklady
- * Speciální vklady
- * RRRSP
- * RHOSP

- * Hypotéky
- * Osobní půjčky
- * Speciální půjčky na nová auta
- * Line of credit
- * Šeková konta bez poplatků za šeky

Přijďte, pte se nebo volejte pro podrobnější informace.

Úřední hodiny: pond. a pátek 10-7, út. až čtvrtek 10-5, sobota 10-1.

DOPIS

/Poznámka redaktora: V příjmeném čísle "Kanaiských listů" jsem na str. 6 přinesl článek M.D. - gen. Mikuláše Ferjenčíka z Littleton, Colorado, USA, pod názvem "Divůval prezident dr. Eduard Beneš Stalinovi". Článek využil velký adjekt a jeden delší komentář. Autorem je náš dlouholetý čtenář M.Dr. Mirko Havlas z Lakefield, Ont. Přináším jeho článek v plném znění:

Beneš v letech 1945 - 1948

/poznámky k článku Dr. M. Ferjenčíka/

Osudná léta mezi 1945 a 48 patří k nejdůležitějším v životě naší bývalé vlasti. Také tehdy sehrál pres. Beneš nesmírně důležitou roli. Pokusím se dnes reagovat, klidně a po pečlivém uvážení na řadu jednotlivostí v článku M.Dr. M. Ferjenčíka, jednoho z významných Československých slovenské národnosti, býv. generála veter. služ. by čs. armády. - Bez prvního článku po ruce, je ovšem tato uvaha pro čtenáře obtížná k přesnému posouzení. - Tedy postupně: Hodnotit Benešovy slovy darebák, zrádce a p., je nejen sprosté, ale hlavně zcela neodůvodněné. Beneš nepochybně vždy dělal co bylo v jeho silách, už proto, že byl nesmírně citlivostivý. I osobně bylo v jeho zájmu, aby republika prospívala a byla přes nesmírné problémy zachována. - V tom asi oba články souhlasí. - Jinak ale proč by hrubé výroky malého počtu měly vrhat špatné světlo "... na nás všechny"? - Nemyslím, že v případě že by prezident byl opravdu jedním tak špatným, proč by to mělo vadit víc důstojníkům než kterémukoliv oddanému občanu státu. Každý zdravý muž na př. přísahal jako voják věrnost státu a téměř nejvyšší veliteli. - Skutečnost, že B. "... celý svůj život věnoval svému národu a své vlasti..." mi zní jako z vlastenecké čítanky. Každý občan normálně jaksi kladně přispívá po celý život státu a vlasti. Co platí, jak říkámé "what really counts", je kvalita práce, trvání samo vůbec ne, a konečně jako profesionální politik a státník B. jaksi nepohl jinak než tímto způsobem sloužit, a to buď dobře, nebo špatně. - Dr. F. dále říká "... Mít svůj stát a samostatnost! Dones tento stát existuje...". Bůh ví, že ne samostatný a tento lapsus je trapným překnutím. - Stát bez samostatnosti je prázdny právní pojem, neboť je možno, a leckde je možno, mít víc svobody i jako menšina v t.zv. ne vlastním státě. - Zasnění Dr. F., že se sovět. imperialismus rozpadne dříve než je jeho, resp. "... trvala jeho rozpínatost...", podané formou statement, je jistě psychologicky pochopitelné, ale nevím, na jaké politicko-mocensky-mezinárodní realitě založené. Formou jako věrme, doufejme, a p. by uskutečnění jistě neoddelilo, takhle to nepřijemně připomíná nějakou politickou řeč, kdy se pohužel /i tady v Kanadě/ prostě hýří sliby, sny a prostě hlavní je dojem. - Bez vítězství velké války, která prostě nemůže být, je nejasné, kdy a jak se sověty přestanou "zajímat" svým "aktivním" způsobem, kterému se správně říká imperialismus. - A teď věčně bolestný Mnichov. Že se jednalo bez nás má především vyvolat mnohé otázky, jakto že bez nás. Vždyť to právě byla jedna z nejpřednějších povinností hlavy státu, který léta strávil ve funkci sekretáře Společn. národů, min. zahraničí atd., měl vědět, že takové mezinárodní vztahy, jako politika vůbec, jsou velmi labilní, jako láska nebo zahrádka, bez stále péče snadno zvažnou. Jakto, že vláda a pres. nevěděli, že se něco změnilo ve vztahu smluvního partnera Francie? Je možno si představit, že by Daladier náhle v Mnichově se zaklekl řvaní Adolfa a všechno mu schválil? - Že jsme zůstali sami, je též částečně myth. Kam se poděla Malá dohoda, se svými /velmi nekválikovaný můj odhad- co do počtu/ 15 a 20 milionů Jugoslávci a Rumunů a příslušným počtem vojáků? Je ovšem trpkou ironií, že ta oslavovaná "sladká" Francie, pro jejíž odmítnutí splnění závazků spojenecké smlouvy jsme oficiálně velmi čile opřeli svůj nářek: Jsme sami, vše ztraceno, se poručila za pouhých několik měsíců, celkem jako téměř papírový tygr. - S velkými rozpaky se čte z úst generála, i když ne důstojníka některé zbraně, flátlý že by to bývala sebevražda bojovat. Každá válka je bohužel pro mnoho mužů v poli něco, co je výsledkem totéž jako sebevražda, a generálové obvykle jsou zcela nepatrně ohroženi na životě, ve srovnání s muži na frontách a okolí. Zmínka o 800 Gringových letadlech je cheap. To snad čs. zpravodajská služba věděla, a přece se počítalo s obranou státu. I kdyby Francie byla bojovala, není pochyby, že by při vhodném plánování operací zbyly dny, kdy by ta letadla místo k západu zalétla nedaleko nad Prahu a skutečně takové Nár. divadlo, atd. atd. byly high risk targets. Jisto je, že v jiných tak překrásných situacích Finové proti Rusům, Poláci proti Hitlerovi, Jugoslávci proti německé přesile /s úžasnými výsledky/, bojovali. Finsko existuje, Varšava stojí, prostě mluvit o sebevraždě je neuvěřitelně přehnané a nereálné. Pokud vim, války vždy končí vítězstvím jedné a porážkou druhé strany. Snad jen v případě říše In-ku lze mluvit tak trochu o sebevraždě národa, ne-křesťanství Španělské skutečně se "zasloužili" o něco zcela jedinečného v historii. - Divná armáda, kdy vojáci /i ti, co také něco vědí/ chtějí bránit stát, a generálové, v čele s vrchn. velitelem, bez výstřelu většinou sebevraždu a utečou, respektive. - Není pochyby, že od převzetí moci v Německu silným fanatikem bylo jasno, že jednou stát bude napaden. Co udělal B., hlava státu a vrchní velitel, aby čelil této skutečnosti? - Po válce se psalo, že na Norimberském soudu jeden z nejvyšších generálů, snad Speidl, prohlásil, že v r. 1938 Německo nebylo schopno prorazit čs. opevnění. Nevím, je-li to bajka či skutečnost. Co se týče zrahy Anglie, snad je to můj nedos-

Osmdesátiny Aloise Čížka

Na Štědrý den, 24. prosince 1985 se v městě Gagny u Paříže dožil v kruhu své rodiny osmdesátý let Alois Čížek, poslanec čs. strany nár. soc. v letech 1945-1948. Narodil se v Praze - na Letné a již od mládí byl politicky činný. Byl mluvčím pražských elektrifikátů a nejmladším radním pražského magistrátu. Za okupace byl vězněn v nacistických látech. Šířil československé veřejnosti se stal známým jako člen parlamentního bezpečnostního výboru. Na sta-

tečné Čížkovy projevy proti komunistickým zločincům a totalitě se mnozí ze střední a starší generace jistě dobře pamatují. Nikoliv omylem se dostal Lojza Čížek po komunistickém puči v únoru 1948 na černou listinu Gottwaldových odpůrců, určených k fyzické likvidaci. Zachránil se útekem do Západního Německa. Avšak trvale se usadil ve Francii, kde žije a působí dodnes. V lednu 1959 vydal své číslo satirického měsíčníku "Bě", aby vtipem a humorem šel komunisty Humor Čížka nikdy neopustil a jen tak si lze vysvětlit jeho fyzickou a duševní svěžest.

"K čemu, ten čilič nas pojíždě ocel... Jak se mělo vyspat?", aneb nevhoda kanadských a-
parmentů s tenkými stěny...

Sovětská armáda

V USA vyšla nedávno kniha amerického žurnalisty Andrew Cockburna "The Treat: Inside the Soviet Military Machine". Kniha je jedním z nejlépe doložených výčtení poměrů uvnitř sovětské armády, která podle Cockburna není zdaleka tak efektivní, vzorně disciplinovaná válečným útvarem, jak se Západu často jeví. Sovětská armáda je kolos na hlíněných nohách, kde morálka je nemluvně, korupce na denním pořádku, kde pro vojáky je neustálý nedostatek jídla, výstroje chybí dostatek náhradních dílů a jakákoli vlastní iniciativa je zcela potlačena rigorózními vojenskými předpisy. Kniha je založena na výpovědích bývalých sovětských vojáků žijících v exilu, na zprávách americké výzvědné služby a na sledování sovětských vojenských časopisů, které ku podivu obsahují hodně vnitřní kritiky. Tak např. jednou z věcí, které na Rudém náměstí pocházejí z divizí umístěných blízko Moskvy, jejichž jediný úkol je právě navučení a provedení těchto parademarsů. Jítlo pro obvyklé vojáky je tak špatná kvalita, že často dochází ke stávkám, kdy vojáci odmítají potravu. Důvodem je mj. rozkrádání a prodávání potravin. Američtí lékaři provedli výšetření uprchlíků, kteří nedávno prošli vojenskou službou v SSSR a konstatovali, že 65 % vyšetřovaných trpelo chorobami způsobenými podvýživou. Vojenský zold je 3,50 rublů za měsíc. Balíček cigaret stojí 50 kopečků. Vojáci nedostávají žádné hygienické potřeby, ty si musí kupovat za vlastní peníze. Proto se kradou ve velkém. Hlavně benzin. Vojáci se často vůbec nedostanou na dovolenou a jsou úplně uzavřeni ve vojenském prostoru. Největší radostí je volněné čas, je se úplně opít. Alkohol se do kasáren pasuje, ale pije se vše, co ho obsahuje. Nejvíce je žádán letecký benzin. MIG 25 se ve vojenské hantýrce nazývá "letající hospodou". V armádě je velké napětí mezi Rusy a ostatními národnostmi. 90 etnických skupin v SSSR mluví 130 řečmi. Vojáci často svým nadřízeným nerozumí. V listopadu 1980 nařídilo politbyro mobilizaci v Zakarpatí, pro případnou invazi do Polska. Mnoho rezervistů se vůbec nedostavilo, ti, kteří přišli, byli umístěni ve stanech přesto, že byla velká zima. Dezertce nabyla takových rozměrů, že se vojenské úřady ji ani nepokusily zastavit a dezertéry trestali.

tatek, že jsem neslyšel o paloučce s Anglií o vzájemné pomoci. - Sovětský stát, jak je všeobecně známo, byl založen a dosud je veden pod ideou komunismu, revolučního hnutí, které staví splnění svých celosvětových cílů, osvobození chudých od bohatých, vždy nad jakékoli buržoasní smlouvy nebo zásady. Tedy zde se objevuje otázka, zda B. důvěřoval Stalinovi jako němu, nad čím je možno mávnout rukou jako něčím jasným. Je možno sjednat smlouvu o důležitosti Smlouvy o vzájemné pomoci v případě napadení s někým, komu nemohu důvěřovat? Není. Muselo být jasno, že splnění odvisí výhradně od toho, zda v celé obvyklé spletité mezinárodní situaci Rusko, t. j. jeho vládce S. a jejich stanoviska bude potřebovat se postavit po boku Československa. - Bylo možno si t.zv. naším rozumem ku př. představit, že tentýž S. sjedná /i když dočasně/ smlouvu o přátelství s největším zločincem lidské důstojnosti atd., Hitlerem? A přesto podle uvedené zásadní ideologie a zásad to bylo možné a stalo se. - Dr. F. říká, že se B. snažil zachránit alespoň nějakou svobodu. Znam jen svobodu nebo nesvobodu, ne n e j a k o u. To asi lze říci o současných státech, ovládaných diktaturou, ať levou nebo pravou, že jistě tam mají lidé nějakou svobodu. - Zbývá stručně vzpomenout, co dělal B. před neblahým únorem 48. Dr. F. říká, že mu prezident řekl po referátu o přípravách komunistů na násilné převzetí moci ve státě "Budeme se bránit..." a že je počítáno, že přes ovládnutí ministerstva vnitra komunisty dá rozkaz armádě, až jí bude potřeba. Tedy za prvé, asi každý jiný státník, hlava státu, by od slov bez odkladu přikročil k opatřením, která by zabránila uskutečnění takové vnitřní vzpoury nebo puče. Za druhé, je zcela nepochopitelné, že pasivně čekal, až tedy nepřítel demokratizace, a přesně s hlediska velké většiny obyvatelstva státu, zrádci začnou, a že zcela logicky, jako jednu z prvních věcí, nesesadil /v rámci výjimečného stavu a p./ zrádné lidi z klíčových posic, počínaje právě ministrem vnitra a vedoucími činiteli ministerstva, a vlastně preventivním obsazením důležitých míst armádou. Není pochyby, že v té době jednal Beneš jako člověk zbavený zdravého rozumu. V takové situaci byla hlavní otázka, jestli Sov. svaz zasáhne vojensky proti opatřením. Bylo to velmi pravděpodobné, a tu opět bylo nutno rozhodnout. Budto to risknout, pak slova Budeme se bránit byla vědomá lež, jestli v duchu věděl, že se zas, jako proti kdysi Hitlerovi, obrany neodvážil, nebo čestně prohlásit, že tentokrát je obrana nemožná a --- resignovat. - Zbývá uzavřít, že ubohý Beneš a jeho ubohý národ, vedený sblabochem, nerozhodným mluvčím, opět prohráli, ještě "než světla v biografu zhasla před žurnálem", slova naší dřívě zkušenosti z našich dřívých návštěv biografu. Tady film byl bohužel tragický a skutečný. - B. dělal opět co bylo v jeho silách. Ubohé postavička našich dějin, na žádnou těžkou kritickou situaci nestačil. --

Dr. Mike V. Havlas.

Dr. Ing. FRANTIŠEK LERCHE

Dr. Ing. František Lerche (nar. 10. června 1907) patří mezi nejvýznamnější chovatelské a jeho jménem jsou pojaty hlavně hřebčiny Kladruby n. Labem a Napajedla. František Lerche vystudoval Vysokou školu technickou, obor zemědělství a v roce 1936 dosáhl disonace na pražské technické škole. V roce 1936 dosáhl disonace na pražské technické škole. V roce 1936 dosáhl disonace na pražské technické škole.

Od roku 1933 pracoval v hřebčinci Tumašov, později pak v hřebčinci Topolčany. V roce 1936 přešel do hřebčiny v Kladrubech n. Labem. Odtud byl vyslán ministerstvem zemědělství do Vysokého jezdectví kurzu vojenského jezdectví učitel v Pardubicích. Zde jízdu dále učil více koní pod vedením známých a proslulých jezdců Jana Plíhka, Josefa Dobše, Františka Jandla, Julia Čochy a Věslava Procházky. Po absolvování kurzu se František Lerche do kladrubského hřebčiny vrátil a stal se o životního výrobu, což znamenalo hlavně chov koní, kterých zde bylo více než 650. V roce 1949 byl jmenován ředitelem hřebčiny Kladruby n. L., který vedl až do roku 1961, kdy vstoupil do představenstva hřebčiny Napajedla. Za působení v Napajedlích funkci přelstl do hřebčiny Napajedla. Za působení v Napajedlích funkci přelstl do hřebčiny Napajedla. Za působení v Napajedlích funkci přelstl do hřebčiny Napajedla.

Nesmírně bohatá je jeho činnost publikační. Je autorem několika desítek odborných knih, nemámich jmenovitě Výchova kmene, Furiost, Plamenčí v Kladrubech, Stokladubský vůd, Odchov hřebat, Chov koní, Hřebčiny Kladruby, Chovatelská technika, Naše koně, Státní plemenný ústav Napajedla, Jezdecký sport, Anglický plnokrevník, Velká pardubická steplechese, Státní hřebčiny Napajedla, Čs. derby, ale bylo jich mnohem více. Kromě toho hodné psal do našich i zahraničních časopisů. Ze zahraničních to byly Koněvstvo, Coura et Elevage, Kůň Polski, Volbitur a další.

Z doby jeho působení v Napajedlích připomeňme si koně Century, Silver, Relief, Libanon, Coravella, Valeriana a další. V roce 1976 odešel František Lerche na odpočinek, který trávil v Salské u Poděbrad. Svoji chovatelskou, jezdeckou a publikační činnost patří i on mezi velké osobnosti nejen našeho času, ale i dosiňového a jezdeckého sportu.

MILOŠ SVOBODA

Veliká pardubická steple-chase a ve stejné míře i sportovní soutěž ve vteřině rychlosti - milý jsou nedílné spasty s Milosem Svobodou. Narodil se 5. prosince 1913 v Ploučci, ale v Pardubicích chodil do reálné a Pardubicím zůstal věrně celý život.

Miloslav Svoboda byl všestranným sportovcem a proto také vždy rozvíjel teorie, že určité sporty jsou pro jezdce škodlivé. Nejvíce miloval lehkou atletiku a byl velmi úspěšný ve skoku o tyči. Po maturitě v roce 1931 přihlásil jako dobrovolník do vojenské služby, zcela náhodně byl povolán k jezdecku a po absolvování roční školy záložních důstojníků se rozhodl studovat vojenskou akademii v Hranicích. V letech 1935-36 absolvoval speciální jezdecký kurz v dnešním legendárním jezdeckém učilišti v Pardubicích, kde zůstal i po absolvování kurzu jako asistent jezdeckého výcviku. To už začal jezdit závodní military i plektické doahy. Poprvé jel na pardubické dráze v den vítězství Lady Brandisové v roce 1937 a zvítězil v rámciovém dostihu s proulanými překážkami. Po revoluci v roce 1945, př. až působil aktivně ve vojenském štábu Pardubic, se vrátil do armády, do jezdecké výcvikové krouhu ve Pardubicích, která byla pokračovatelem jezdeckého učiliště.

lnhad začal opět závodit. V roce 1947 úspěšně startoval v mezinárodní military v Baden-Badenu. V letech 1950-1952 se stal účastníkem se sebou mistrem republiky v military, v té době jezdi v těchto soutěžích koně Boika a Viléma. V roce 1950 získal i mistrovský titul ve skoku s kladrubským klanou furiost. Při uvoření armádního reprezentačního družstva ÚDA v Baden-Badenu byl jeho velitelem i aktivním závodníkem.

Neméně bohatá je Svobodova činnost dostihová. Při prvé poválečné Velké pardubické byl nejmladším účastníkem a skončil Titán přelstl bezchybně celý kurs a zvítězil třetí před Svatoplukem v sedle s F. Aubrechtem. V roce 1974 startoval ve Velké a Titánem a dokončil jako první, v následující ročníku jeho jadu padl na Taxisu. V roce 1949 startoval v Vítězství a umístil se na druhém místě. Rok 1950 nebyl příliš šťastný a závod skončil na Velkém anglickém skoku. Svého nedostatků v roce 1951, zato však 23 rok s Vítězstvím ve Velké podruhé vyhrál. V roce 1953 byl pán, v roce 1954 opět s Vítězstvím druhý. Pak přišla Gera, která však v roce 1955 kurs nepřelstla, zato však výjimečný Humor v roce 1956 pomohl Svobodovi k druhému místu. Tedy celková bilance ve Velké pardubické - 11 startů, 2 vítězství, dva druhé místa, jedno páté a jedno sedmé místo.

Miloslav Svoboda byl v roce 1954 jmenován jako první jezdecký mistr republiky. V následujících letech zářel military a Velké pardubické věrně. Stal se skutečným historikem tohoto našeho nejvíceho dostihu. V roce 1963 vydal knihu Velká pardubická steple-chase a její podrobnou historii. Kniha vyvolala dopisy, takže stále tvořil ucelenou dokumentaci dostihu. Radu tak působil a působil jako trenér národního družstva mladistvů.

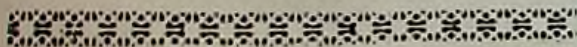
NAŠE ROVY

Oswald W. Beck

23. 7. 1897-23. 11. 1985.

Dne 23. listopadu 1985 odešel z našeho středu ve věku 88 let krajan Oswald W. Beck, muž všestranně nadaný, který svým vzděláním a rozhledem vynikal nad ostatními. Jeho největší láskou bylo novinářství; psal do celé řady publikací ve čtyřech jazycích.--Narodil se 23. července 1897 v Kladně, kde také absolvoval reálku. Potom studoval na vysoké škole technické ve Štýrském Hradci /Graz/ v Rakousku. Za I. války narukoval do rakouského vojska a byl poslán na italskou frontu, kde byl zajat. Celý jeden rok žil v zajetí za těžkých podmínek; bylo však typické pro něho, že právě v té době napsal znamenitou studii "Postopách Mozartových". Po skončení války se vrátil do Prahy a byl aktivní jako autor článků v českých a německých publikacích, na př. v demokratickém listě "Prager Tagblatt". Stýkal se často s Brodem, Kafkou a jinými předními autory té doby. Protože tenkrát nebyla televize, byla četba novin hlavní zábavou občanů a hlavním pramenem informací. V té době si Oswald našel práci v pražském Autoklubu. Pak emigroval do Palestíny, kde si otevřel obchod se známky, což byla po novinářství jeho druhá láska. Svůj nesouhlas s nacismem, který v koncentráku zahubil 5 členů jeho rodiny ve staré vlasti, vyjádřil také tím, že se přihlásil do anglického vojska. Novinářství zůstal věrný i v Kanadě po II. válce a se svou paní, Valerií Bílou Beckovou, přispíval často do "Našich Hlasů", které byly založeny v roce 1955, i jínám. Paní Valerie /absolventka pardubického dívčího reálného gymnasia, ročník 1924, rovněž novinářka, později ošetřovatelka/ mu byla po boku při založení torontské skupiny Čs. společnosti pro vědy a umění. Pokud se týče jiné spolkové činnosti, byl Oswald členem Jewish Veterans's League, filatelistického sdružení a šachového kroužku. Byl také jedním ze zakládajících členů Toronto Bridge klubu na St. Clair Ave. a expertem této společenské hry. Lidé, kteří ho znali, ho nazývali opravdovým intelektuálem. Jeho základem rysem byla vrozená skromnost. Přátelé na něho vzpomínají s vděčností.

ČESKOSLOVENSKÝ SKAUTING

V roce 1934 se v Prostějově konal zemský sjezd Svazu junáků a skautů, kterého se zúčastnili br. náčelník A. B. Svojsík /zakladatel skautského hnutí ve staré vlasti/ a br. Rudolf Plajner. Na fotografii oba vycházejí z prostějovské radnice. Z archivu br. Slávy Šulce z Anglie.

Z OKUPOVANÉHO
ČESKOSLOVENSKA

V poslední době se v čs. tisku objevilo několik článků o Podkarpatské hnízka" v "LD" 15. 11. 85. Cituje se mj. kniha reportáže Ivana Olbrachta a píše se, že Poloninské Karpaty budou moci v budoucnu navštívit i "organizované skupiny turistů" z Československa. Tvrdí se také, že těžba dřeva v pralesích se přesně kontroluje a že vytěžené plochy se znovu osazují. Před časem přišla na západ zpráva, že rusínský lid stále v vděčnosti uctívá památku Tomáše Masaryka.--Podle MUDr. Jana Miesslera, šéfa Karlových Varů, celkem 17.000 osob ze západu se přijelo léčit za loňský rok. Nejvíce je Ivanů, kteří přijíždějí zvláštními vlaky přímo z Moskvy a roztahují se v Imperial hotelu, který je rezervován jen pro ně.--Pardubické gymnázium oslavilo 75. let trvání.--V Bratislavě zemřel 11. 11. 85 JUDr. Vladimír Bujna, bratr montreálského Ivana Bujny.--M. Peška z Bohdanče napsal studii o Leoši Janáčkovi a jeho stycích s vých. Čechami.--23. 11. 85 zemřel v Praze prof. František Lom, vynikající vědec v oboru zemědělské ekonomie. Jeho vrcholné dílo "Dějiny českého zemědělství" zůstává v rukopise. Pocházel z Janovic nad Úhlavou a studoval mj. v Nancy ve Francii. Bylo mu skoro 85 let.--Podle čs. tisku roste popularita čs. lázní v Třeboni. Vyšla zajímavá publikace "Zdenko Feyfar: Fotografie 1932-82". Týž umělec vydal také "Krkonoše/1961/, "Střední Čechy /1970/ a "Labské pískovce"/1981/. Narodil se 2. 3. 1913 v Jilemnici.--J. Harth napsal článek "Historie fašistických věznic v Brně".--Kdo ví, kdy zemřel prof. Sucharda, velký přítel dětí? Opravil celkem 4x historické sošky Staroměstského orloje.--S let. akrobatickou skupinou Klimenda-Tlustý-Struž létali kolem r. 1968 také K. Krenč a Bezák, který žije v Kanadě.--Emil Zátoušek, 63, poskytl s Danou interview novinářům švédského listu "Göteborgs Posten". Žijí v Troji u Prahy a pěstují hlavně jablka.

Hamburg, léto 1963: se svou paní Valerií Bílou-Beckovou.

*Nechodíš do školy?
Nemáš práci?
Je ti pod pětadvacet?*

*Až po dobu jednoho roku ti budeme platit
zaměstnání, v kterém získáš potřebnou
kvalifikaci, jestliže uděláš patřičný krok!*

Volej zdarma:

1-800-387-0777.

FUTURES

Zacvičíme mladé lidi z Ontaria

Ministry of
Skills Development
 Ontario
Minister, Hon. Gregory Sorbara
Premier, Hon. David Peterson

OSOBNĚ

Jedním z nejúspěšnějších našich podnikatelů ve svobodném světě je bezesporu Milan Vyhňálek, OBE, narozený 18. října 1925 v Československu, zakladatel továrny Lactos v Burnie na Tasmanii /Austrálii/, která vyrábí nejlepší sýry na jižní polokouli a zaměstnává na 250 osob. Milan Vyhňálek, který patří do tzv. poúnorové vlny, vlastní také 700 hekt. farmu ve Smithton na Tasmanii. Plánuje výstavbu turistického střediska pro návštěvníky a je činný mj. v Rotary klubu. Jeho koníčkem je létání a jeho Cessna je známá po celém ostrově. V publikaci "The Czechs in Australia" mu autor dr. Mirko Cigler po zásluze věnoval celou jednu kapitolu. Vyhňálek přišel do Austrálie ve svých 23 letech bez prostředků. Jako cenný poklad choval 290ti stránkovou učebnici "Mlékaření, maslařství a sýrařství", která vyšla v Táboře v r. 1947 a jejímiž autory byli Hojdar, Kněz a Fiala. Pracoval napřed jako stavební dělník a když si ušetřil prvních 6.000 australských dolarů, začal v roce 1955 s výrobou sýrů, které sám rozvážel po obchodech v okolí. Postupně výrobu rozšiřoval a vyráběl 47 různých druhů kvalitních "kontinentálních" sýrů. Vyvážel je do 20ti zemí na pěti kontinentech, hlavně do USA a do Japonska. Pak přišel "černý pátek" 19. srpna 1977 a jeho továrna do základu vyhořela. Způsobená škoda byla 2,6 milionu au. dolarů. Sotva popel vychladl Milan Vyhňálek si vykasal rukávy a se svými spolupracovníky se pustil do výstavby nové a modernější továrny. Za 180 dní do Burnie přiletěl tehdejší australský ministerský předseda Malcolm Fraser a v dojemné slavnostní ceremonii zahájil provoz nové továrny. S ultramoderním zařízením podnik zvýšil výrobu o celých 25 procent a z celé výroby jde 90 procent na export. Má dnes hodnotu 15 milionů au. dolarů a je důkazem schopnosti a houževnatosti jednoho muže českého původu. Měl úspěch, protože se mu podařilo dát dohromady zkušenosti evropského sýrařství s nejmodernější technologií. Jsme na něho hrdí!

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRANIČÍ

Autorka Blanka Kuřešová ze Švýcarska navštíví s rodinou

Toronto a okolí koncem března t.r. Nedávno jí Konfrontace vydala knížku "Romance pro Žoržinu".--O. Novák hledá Michala Janků, spolužáka z Lesnické školy v Hranicích.--Spisovatel K.J. Krušina /Švédsko/ nám poslal pozdrav z Kenye, kde navštívil přírodní park Marsabit.--Karel Kříž ze S. Franciska napsal podnětný úvodník do "Věstníku" Čs.nár. rady americké pod titulem "28. říjen-Rozmluva s dějinami a co dál". Čtenář z Paříže píše, že je na čase, aby při Svobodné Evropě v Mnichově byl zřízen televizní kanál pro země dočasně okupované komunisty.--Rada svobodného Československa má novou adresu: 321 East 73rd St., New York, NY 10021, USA.--Nové 76. číslo "Svědectví" má 222 stran. Adresa: Box 1181, Grand Central Station, New York, NY 10017, USA.--Začátky red. Jostena co by novináře sahají do doby, kdy jako mladý účetní firmy Synek v Karlíně začal psát do "Čukrářských Listů". Tehdy také jezdil pro objednávky k p. Tomanovi do Ostrovní ulice na své Jávě.--Česká škola v New Yorku slaví 100. výročí založení. Dnešním vedoucím je W.L. Novák.--Hacienda red. "Severských Listů" Jana Stránského poblíž Malagy ve Španělsku byla oficiálně přejmenována na "Casa Praga".--Alexandr Dolinay byl s manželkou na lyžařské dovolené v Quebecu.--Dr. A. Heidler byl autorem zajímavého článku v "Hlasu Národa" o P.A. Kajprovi, který trpěl za nacistů a za komunistů. Zemřel v r. 1959 v kom. vězení.--Při návštěvě záp. Německa navštívte české knihkupectví Dialog, Gutleutstr. 13, ve Frankfurtu. Tel. /069/ 23 52 80. Majitel: Václav Hora.--Pí Betka Papánková, předsedkyně Rady žen svob. ČSR, dostala dopis z Bílého domu o významu nedávného setkání am. presidenta s p. Gorbačevem.--Dp. Jaroslav Kubovec oslavil důstojně 40. výročí svého vysvěcení na kněze v obci Langenenslingen v záp. Německu.--Prof. Josef Kratochvíl byl jmenován čestným senátorem Svobodné ukrajinské university v Mnichově.--Jan Kuncíř se

Bude vás zajímat

Cesty osudu jsou nevyzpytatelné...

Pokud tuto dívku znáte, jmenovala se za svobodna Jelena Rennerová a její otec byl známým pražským advokátem. Její bratr Jan Renner byl po druhé světové válce aktivním odpůrcem komunistů na pražské akademické půdě. Po únorovém puči musel svou vlast opustit, ale ani v exilu nezháležel. Čs. komunisté se za to mstili rodinně doma. I pro Jeleny, která studovala medicínu, se stal život nesnesitelným. Na jaře roku 1951 se Jelena náhle objevila ve Švédsku. Čs. režim jí dovolil emigraci jen proto, že si ji "na dálku" vzal švédský občan, Janův přítel z mezinárodních studentských konferencí před r. 1948 a předseda Svazu švédských studentů, Olof Palme. Bylo dohodnuto, že manželství bude anulováno, jakmile se Jelena dostane ve zdraví do Švédska. Tak se i stalo a jejich životní cesty se v té chvíli rozešly. Jelena dostudovala lékařské vědy a je dnes známou dětskou lékařkou ve Stockholmu. Provádala se lékařce jménem Zetterström. Olof se koncem 50. let stal osobním tajemníkem švédského ministerského předsedy T. Erlanderova a za několik let byl zvolen poslancem. Po odchodu svého učitele Erlanderova do ústraní, se Olof Palme stal předsedou švédské sociálně demokratické strany a je dnes ministerským předsedou švédského království.

Tzv. Ústřední skupina vojsk

Pojem "Ústřední skupina vojsk" (zkratkou ÚSV) označuje v terminologii Varšavské smlouvy okupační jednotky SSSR umístěné "dočasné" na našem území. Spolu s Československou lidovou armádou tvoří ÚSV část sovětského jihužápadního "frontu", který patří k 1 strategickému klínu namířenému na západní Evropu. Ofenzivní cíle těchto vojsk leží především v jižním Německu.

Pozemní a letecké síly pod velením generálplukovníka Jermakova udržují vysoký stav bojové připravenosti. Jak ukazuje kresba, jsou všechny tyto jednotky situovány na východ od linie Praha-Brno-Bratislava ve středu Československa, čímž si sovětské velení vyhrazuje rozličné operativně strategické možnosti.

Momentálně probíhá v ÚSV řada strukturálních změn, které navazují na přestavbu struktury skupiny sovětských vojsk ve východním Německu. Jednotky dostávají nové anebo modifikované systémy zbraní, zvláštní důraz je při tom kladen na zvýšení palebné síly a značnou pohyblivost jednotek.

Pozemní síly ÚSV se skládají ze skupinového a sborového štábu, tří motostřeleckých divízi, dvou tankových divízi s celkem 1500 tanky, 800 děl různých ráží, 90 raketometů, 50 jaderných raket. Letectvo Ústřední skupiny vojsk disponuje toho času 300 stroji; z toho je 130 stíhacích bombardérů a 120 bitevních vrtulníků.

SU-25 do Československa

Sovětská bitevní letadla pro boj proti pozemním cílům SU-25 (kódování NATO "Frogfoot") mají posílit letectvo komunistického Československa. Letadlo SU-25, které Sověti "ověřili" v praxi" v Afgánsku, se podobá (jako náhoda) jako vejce vejci americkému A-10, které bylo konstruováno pro stejný účel. Obě letadla operují podzvukovou rychlostí a mají robustní pancéřování.

"Právní Lidu"

Bdělý sov. občan telefonuje třikrát KGB. 1975: „Přijďte hned, můj soused se zamkl a pojídá kaviár.“ 1983: „Přijďte hned, můj soused se zamkl a pojídá vurf.“ 1990: „Přijďte hned, můj soused se zamkl a něco pojídá.“

Do své haciendy "Las Palomas" v Alicante ve Španělsku se po delším pobytu v nemocnici vrátil obětavý pracovník našeho exilu, prof. dr. F.A. Toufar. I při své nemoci sledoval, co se ve světě děje a napsal nám, že se zájmem četl každé nové číslo "Kanadských Listů". Na tomto obrázku, který nám poslal, je se svou paní, která se jistě postará o to, aby poslouchal přítkazy lékaře. Posíláme mu z Kanady naše srdečné pozdravy.

PSYCHIATR: „Proč se, prosím vás, tak vrtíte?“

Pacient: „Copak nevidíte, že po mně lezou houfy švábů a štěnic?“

Psychiatr si kousek odsedl a napomenul pacienta: „Buďte, prosím vás, tak laskav a aspoň ty tvory neshazujte na mě.“

STARÝ PÁN POZORUJE opravu kostela a diví se: „Tak nevím, je to tam nahoře socha nebo zedník?“ A asi tak za pět minut vykřikne: „Zedník, teď se to pohybuje!“

GEORGE J. B. DANES, B.A

Kupujeme a prodáváme nemovitosti.

Specializace Scarborough a východní Toronto.

685 Markham Road Office: 439-1660
Cedar Heights Plaza Residence: 266-1659